

Bodosi György

**TÚLVILÁGI BOLYONGÁSAI
7 RÖVID ÉNEKBEN ÉS 1 EPILÓGUSBAN
ALEXANDRINUSOKBAN ELBESZÉLVE**

I. Ének

*Midőn megérkeztem a Végállomásra
és utolsót dobbant szívem mellkasában
Ő ki készen állt a messzibb utazásra,
elindul lelkem a Végtelen továbbra.*

*Se túl jó, se túl rossz nem valék, a Strázsa
beenged, de int, hogy ne a Palotába
menjek. Nekem annak sok szép traktusában
helyet nem csináltak, menj csak szépen hátra.
Találsz helyet roppant tágas udvarában.
Eridj, lehetsz kicsiny pislákoló lámpa
tündöklő csillagok követője, társa.*

II. Ének

*Esthajnali csillag, gondosan kerüllek,
kínálgasd másoknak veszejtő szépséged!
Se lángod, se jeged többé már nem éget.
Másutt tüsténkedek. Titkait a Holdnak
fejtegetem. Eccer tányér, máskor csolnak.
Aztán úgy eltűnik, azt se tudjuk hol van.*

*Bőven szórok búzamatot Fiastyúknak
ettesse csibéit, míg maga is jól lak.
S szólok a Kaszásnak, fenje kovakővel
fényesre szerszámát, a tengernyi fűvel*

nem bír másképp, aztán néhány suhintással
segélek is neki. Nemcsak a tanáccsal

Terelgetném ezt a véghetetlen nyáját,
szegődnék szívesen – s ingyért -, kisbojtárnak.
De hun a kezdete? – csak az Isten tudja.
És hun van a Vége? – mind az Ő Szent Titka.

Meg-megállva nézem, kik mit ügyeskednek.
A Vízöntő magát hogyan veti közbe.
Bikaszarv Kosszarvval ne akadjon össze.
Rá is szólok Rákra, ollóját ne nyissa,
és ne birizgálja bajszát a Leónak!
Mer kegyetlen kerül az, a prédát várja.
De jobb ha hallgatok. Egy szigorúbb szentnek
Itt is szemet szúrnék. Abbó nagy baj lenne.
A siralmas Földre visszapenderítne.
Vagy lehet még rosszabb, Égetőbe vetne.

III. Ének

Lassacskán kértem a széles Tejútra.
Óvakodva: be ne lépjek sötét lyukba.
Mentem mendegéltem, míg egy épületnek
tárt kapuját látva, oda betérhettem.
Itt, ahun a nemes paripák lakoznak
bészegődtem vóna istállós fiúnak.
Apollón csikói tovább nem sietnek
megkövesedtek, s most így rémisztgetnek. **
Szólít a Pegazus, csábítgat, de nem kell,
Nyargalásson hátán más, ha mer – ez eccer!
Őrült Calugának mérje a Szenátor,
béklyózva vezeklik, valahol leghátul.

Nagy Sándor lovára rá se hederíték.
Sárkányölő fújhat, már nem ijedek meg.
Szent László lovának intek csupán egyet,
mert igen csak tudom köztük kit keressek.
Nevén szólogatom az egyetlen egyet
kit magyar ajkakon Rárónak neveznek.
Csaba vezér lovát. Füleit hegyezve
figyelmez szavamra, s jön is már sietve.
Tüstént elébem állt, mihelyt meghallotta
nevét, oly régen várt az édes szavakra,
más nyelven nem értett. És szívesen hagyta,
hogy megcsutakoljam, bár a szőre tiszta.
Szívesen hallgatta, ahogyan becéztem,
rábólinta mingyá, amire megkértem.

IV. Ének

Azt várta, hogy kérjem: ülhesek hátára,
s ügessünk ki messze a Csillagvilágba.
De én a szerszámok között matatva,
volt ott fényes annyi szegekre akasztva, -
mást kértem: térjél be a belső szobákba
óvatosan, nehogy megszakadjon álma
azon igazoknak, akik ott nyugosznak,
s találd meg uradat, fújj ébresztőt annak,
én be nem mehetek, de te Táltos vagy,
grádicsokon lépkedsz, tűfokán is átjutsz,
találd meg az Úrfit, szakítsd félbe álmát,
ne aludjon, míg ott lenn oly sokan várják.
Hegyek, völgyek között és folyóknak mentén,
népes városokban, s kis tanyákon szintén.
Húzogasd vállánál gyöngéden az Úrfit,
ébreszd, ébresztgesd csak legyen álma vége.
Különben világgá széled ősi népe.

V. Ének

Megfogadta szavam Ráró és sietve
indult Palotába, hogy Csabát felkeltse.
Tudta, hogy hol alszik, ezér volt ő Táltos
Én meg várogattam, reménykedve már most.
Abban bíztam igen: nem tér vissza mindgyárt,
s leviszi mihozzánk, ahol egykor élt, s járt
a királfí s ő is; ama szép hazába,
melynek a világon sehol sincsen párja.
Ahol szavainkat s dalainkat hallva,
a fák is táncolnak, virágba borulva.

VI. Ének

Kiléptem, s kicsinyég ballagva az égen
beleütköztem a Göncöl szekérébe
Kupán ódalába jól oda is csaptam
Láttam csodát mikor szemem kinyitottam.

Tizenkét angyalka segített rakodni
a szekérre, tüzelőfát, lisztet, krumplit,
hagymát és szalonnát, kulacsban borocskát.
Nem kérdeztem, úgyis tudtam kinek szánják.
Attól sem kérdeztem, ki a címzést írta
fenn ült a szekéren egy pufók angyalka.
E vót a legkisebb, de ha állt nagyocska
lett ő is. Zsákra írt. Név, helység és ucca
Mind föl lett tüntetve. Ügyelt, el ne rontsa.
Nagyeszű lehetett a kis angyal azért,
mer hogy fejből tudta valamennyi címzést.

VII. Ének

Beálltam közébük tüstént, hogy segítek,
sürgettem, bíztattam, de ők nem siettek.
Az Ég malmai is lassacskán őrölnek
– mondták, s továbbra is komótosan rakták.
Hiába mondtam hány éhes száj vagyon lent.
Azért a rakodást abba sohse hatták.

Közben mondogatták: nem készül holnapra,
holnaputánra se. Telik. Van rá gondja,
annak, aki a világot igazgatja.
Aki mindent tud, lát, s el fogja rendelni,
hogy éhes odalenn ne maradjon senki.

Ekkor arra kértem a sok szárnyas szépet:
ha lent lerakodtak, s ide visszatérnek,
ne üres szekérral érkezzenek vissza!
Vessék ki hálójuk pénzes gazdagokra,
híjják csábos útra, ha kell kacsingatva,
a sok haszontalant. S ha fenn lesznek újra
az Ég legtetején, forduljon meg rúdja
a szekérnek. Lökjék a Büdös bugyorba
valamennyit, ahogy az meg vagyon írva.
Itt pörzsölődjenek mind foguk vacogva.

Epilógus

*Belefáradtam a hosszas rakodásba
Visszatértem ama istálló szobába
ahol Ráró már várt. A fülét hegyezte,
várt, hogy újra hallja, hogy nevét kiejtsem
úgy, ahogy tanulta, másképp sose tudva.
Megint csutakoltam s kérdeztem suttogva:
rávennéd é magad, arra a nagyútra
még eccer? Vigyél le, bármi lesz utána,
csupán csak egy napra, egyetlen órára,
egy szempillantásra. Legyen bármi ára!
Vigyél vissza ama gyönyörű hazába,
melynek – Te is tudod -, sehun nincsen párja!*